

† AMBROZIE
EPISCOPUL GIURGIULUI

ÎNVIEREA DOMNULUI
SĂRBĂTORAREA PĂCII ȘI A BUCURIEI

Pastorală la Învierea Domnului

Editura Episcopiei Giurgiului

2024

†AMBROZIE
DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOP AL GIURGIULUI

Iubitului nostru cler,
cinului monahal și drept-credincioșilor creștini,
har și pace de la Dumnezeu,
iar de la Noi arhierescă binecuvântare!

*Iată, ne-a venit sărbătoarea cea dorită și mântuitoare,
ziua Învierii Domnului nostru Iisus Hristos,
temeiul păcii, pricina împăcării, încetarea războaielor,
călcarea morții, înfrângerea diavolului.
Sf. Ioan Gură de Aur, Cuvânt la Sfintele Paști¹*

*Preacuvioși și preacucernici părinți, slujitori ai
Sfintelor Altare, binecredincios popor al lui Dumnezeu,
Hristos a înviat!*

u bucurie duhovnicească să ne deschidem sufletele și mințile în această noapte sfântă, dând slavă lui Dumnezeu pentru darul cel mare al Învierii oferit poporului binecredincios, aflat împreună în rugăciune, în Biserica Slavei Sale. Nu este moment mai înălțător decât Învierea, nu este ceas mai înălțător decât acela al luminii ce izvorăște din

¹ Sf. IOAN GURĂ DE AUR, *Cuvântare la Sfintele Paști I*, traducere Pr. Dumitru Fecioru, col. „Părinți și Scriitori Bisericești” (SN), vol. 14, Basilica, București, 2015, p. 173.

inima întunericului. Noaptea aceasta sfântă ne transformă pe toți, chiar și pentru o clipă, ne oferă o bucurie pe care niciun alt eveniment al lumii acesteia nu ni-l poate oferi. Toate se înnoiesc în clipele acestea binecuvântate, toate se umplu de har, lumea toată împreună cântă „Hristos a înviat!”, toate îl preamăresc pe Hristos Domnul, Biruitorul morții și Dătătorul vieții celei veșnice. Fiecare suflet, fiecare floare, fiecare adiere de vânt mărturisește astăzi Învierea și-L preaslăvește pe Dumnezeu Cel în Treime Slăvit. Fiecare cuget se înalță astăzi și pregustă din taina veșniciei, pentru că Învierea reprezintă cheia ce redeschide neamului omenesc ușile Raiului. Este ziua înnoirii, căci astăzi toate se fac noi, se schimbă fața lumii acesteia, lasă deoparte vălul necunoașterii și se înveșmântează cu haina luminoasă a cunoștinței lui Hristos, Cel mort pe lemnul Crucii și înviat întru slavă. Să nu lăsăm de o parte nici iertarea, căci Praznicul acesta s-a clădit pe iertare: mai întâi pentru cei din iad, pe care Domnul i-a fericit, împlinindu-le așteptarea, apoi pentru cei ce au trecut prin lupta cea bună a postului și a nevoinței, dar și pentru cei căzuți care caută toiag de îndreptare și de ridicare. Astăzi sunt sfărâmate încuietorile cele ferecate ale Iadului, iar cei ce așteptau de veacuri mântuirea se ridică la starea cea dintâi, a vieții împreună cu Dumnezeu, biruitori împreună cu Hristos ai păcatului și ai morții. Clipele acestea sunt clipele copilăriei ferice, sunt descoperirea cea plină de lumină a adevăratului sens al vieții, sunt un adevărat imn al vieții celei adevărate în Hristos, la care toți suntem chemați. Învierea este cina îmbelșugată a Împărăției, masa cea mare la care suntem invitați

să participăm fiecare din noi, mai mici sau mai mari, nunta Fiului de Împărat întâmpinată cu făcliile credinței, ale bucuriei și ale dragostei.

Dreptmăritori creștini,

Învieria este Sărbătoarea Sărbătorilor și Praznicul Praznicelor, este centrul vieții creștine, Realitatea în care toți trăim, ne mișcăm și suntem. Fără Învierie nu există credință adevărată, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel, nu există Biserică și nu există mântuire. Ea ne descoperă adevărata noastră plămădire, de chipuri chemate la asemănarea cu Dumnezeu, de ființe care, în lume viețuind, sunt chemate să o desăvârșească și să o arate ca pe lucrarea „cea bună foarte” a Părintelui Ceresc. În Învierie, Hristos Domnul – Cuvântul lui Dumnezeu Întrupat se dăruiește pe Sine din preaplinul dragostei dumnezeiești, se face om deplin, asemenea întru toate nouă, în afară de păcat și ne arată adevărata chemare a umanității, aceea către îndumnezeire. Boldul morții își pierde ascuțimea și umbra păcatului se risipește, alungată de lumina cea nepătrunsă a Învierii, credința se adevărește, nădejdea se întărește și dragostea se împărtășește desăvârșit. Temelia Bisericii este Învieria și masa Sfântului Altar este mormântul din care izvorăște lumina mântuirii noastre. Hristos ni se dăruiește deplin și ne cheamă să ne bucurăm de bogăția praznicului. În Învierie nu mai este loc de tristețe, în Învierie moartea devine viață. „Astăzi este vreme potrivită, ne învață Sfântul Ioan Gură de Aur, să grăim iarăși acele cuvinte profetice: Unde-ți este, moarte, boldul? Unde-ți este,

iadule, biruința? (Osea 13:14; I Cor. 15:55) Astăzi Stăpânul nostru Hristos a sfărâmat porțile cele de aramă și a pierdut iarăși fața morții. Dar pentru ce vorbesc eu de fața morții? I-a schimbat chiar numele morții. Acum moartea nu se mai numește moarte, ci adormire². Taina întrupării Fiului lui Dumnezeu nu se sfârșește în durerea patimilor și a Crucii, ci dăinuie pururea în bucuria Învierii din morți. În noaptea biruinței asupra morții și păcatului, Adam cel Vechi se bucură împreună cu Adam cel Nou - Hristos, de lumina cea nematerialnică a dumnezeirii. Împreună cu el laudă taina Învierii toți dreptii Vechiului Testament, cei săvârșiți din această lume cu nădejdea venirii celui ce avea să-i răscumpere din robia celui rău.

Paștile sunt trecerea noastră, împreună cu Hristos, de la moarte la viață și de pe pământ la cer, sunt încununarea drumului pe care împreună îl parcurgem în Biserica Dreptmăritoare. Pe această cale, Hristos ne este călăuză și sprijin, el ne îndrumă pașii, ne ridică din căderile noastre și ne îndeamnă să stăruim, să nu ne lăsăm pradă deznădejdii și neputinței. În Hristos, omul își redobândește puterea duhovnicească, în El viața învinge păcatul și moartea, în El devenim făpturi noi chemate la îndumnezeire. Crucea este îmbrățișarea cu care Hristos cuprinde lumea întreagă și Sângele Său spală pentru totdeauna întinarea lui Adam celui căzut. Piatra mormântului închide viața cea trecătoare și ne deschide poarta veșniciei, iar pogorârea Sa la Iad sfărâmă încuietorile acestuia. Icoana Învierii este icoana biruinței asupra

2 Sf. IOAN GURĂ DE AUR, *Cuvântare la Sfintele Paști I*, p. 173.

morții, este icoana luminii ce alungă întunericul, este icoana cunoștinței celei adevărate și a dragostei desăvârșite.

În același timp, însă, Învierea a fost și este încă piatră de poticnire pentru mulți. Fără sprijinul credinței este cu neputință să înțelegi taina acesteia doar cu puterea minții. De asemenea, locul său central în viața Bisericii nu poate fi cu adevărat priceput și asumat decât în măsura în care credința este cea care luminează rațiunea. Sărbătoarea Învierii Domnului este, așadar, actul mărturisitor prin excelență al Bisericii, al vieții și lucrării sale. Nu întâmplător, în timpul praznicului ne salutăm unii pe ceilalți cu „Hristos a înviat!” și nu cu „Paște fericit!”, făcând astfel deosebirea fundamentală între sărbătoarea întregii creștinătății și un simplu eveniment sărbătoresc de primăvară.

Astăzi avem nevoie, mai mult decât oricând, să cunoaștem adevărul de credință al Bisericii și mai ales mărturisirea despre Înviere. Ea nu este o simplă teorie, ci un adevăr de credință, confirmat de mulți, deși niciodată înțeles pe deplin cu mintea, piatra de temelie a întregii vieți creștine. În fiecare Duminică prăznuim Învierea, este ziua Domnului și, implicit ziua Învierii, momentul în care viața întreagă se reorientează după această realitate. Cu atât mai mult astăzi, în ziua luminată a Praznicului Învierii, când toate *se fac noi*, Biserica întreagă sărbătorește taina cea mare a biruinței asupra morții și asupra păcatului.

Pentru aceasta ne-am pregătit cu toții, încă de la începutul postului. Împreună cu Sfântul Andrei Criteanul, am plâns mulțimea păcatelor și căderea noastră în robia celui rău. Ne-am rugat împreună cu Sfântul Isaac Sirul, ca Hristos Domnul să ne

întărească în primenirea vieții și să înaintăm pe calea cea adevărată și duhovnicească. Am luat aminte la înțelepciunea de Dumnezeu inspirată a Sfântului Ioan Scărarul și la nevoințele Sfintei Maria Egipteanca. La mijlocul postului, am sărutat toți, cu evlavie, Sfânta și de viață făcătoarea Cruce, armă și pavază împotriva diavolului și a patimilor. Urcând această cale, am privit cu uimire mormântul din care s-a ridicat Lazăr, cel a patra zi înviat din morți, și am slăvit cu bucurie pe Hristos, Mielul lui Dumnezeu, cel ce a intrat în Ierusalim pentru a se da pe sine jertfă, o dată pentru totdeauna, spre mântuirea neamului omenesc.

Dacă privim cu atenție toate aceste momente din viața liturgică a Bisericii, putem observa minunata lor alcătuire, cuprinzând deopotrivă uimirea și credința, durerea și bucuria, smerenia desăvârșită și slava dumnezeiască. Încredințați fiind de toate acestea, curățiți prin post și prin Taina Sfintei Spovedanii, împăcați cu toți cei ce ne-au greșit, ne putem apropia cu sfială de potirul Dumnezeieștii Împărtășanii, pentru a-L primi pe Hristos, cel ce a murit și a înviat pentru noi.

Iubiți credincioși,

remurile pe care le trăim astăzi ar trebui să ne îndemne la rugăciune și la o viață duhovnicească autentică, însă realitatea este cu totul alta. Nimic din ceea ce consideram cândva normal și firesc nu mai este privit la fel astăzi. Trăim o perioadă a modelelor pseudo-culturale, în care copiii ne sunt educați altfel, considerând că prin eliminarea criteriilor clare, a valorilor autentice, a autorității, inclusiv a

autorității părinților și profesorilor, a disciplinei, li se va da posibilitatea să se dezvolte liberi și să-și urmeze mult mai bine țelurile în viață. Însă despre ce dezvoltare este vorba? Cea în care corectitudinea politică impune norme și criterii imposibil de acceptat în mod rațional? Nu cumva noua politică de acceptare nu este altceva decât o dictatură de catifea, o ideologie pusă la punct pentru a scuza eșecurile unora și pentru a le prezenta drept repere demne de urmat?

Adevărul nu poate fi negociat, nici relativizat în funcție de interesele unora sau altora. Nu întâmplător, s-a vorbit și se vorbește încă despre o critică a adevărului, ba chiar despre o epocă a post-adevărului, în care toate sunt permise, de dragul experienței, fără ca cineva să atragă însă atenția asupra efectelor pe care un astfel de haos moral îl poate produce. Accesul la informație este extrem de facil și astăzi. Doar cu un click, putem afla ceea ce acum câteva zeci de ani nu obțineam decât prin căutări intense prin biblioteci și prin discuții cu specialiști într-un domeniu sau altul. Sigur că o asemenea înlesnire este benefică, însă ea nu ne oferă și criteriile de selecție a informației, jaloanele între care putem să ne orientăm, pentru a fi cu adevărat și temeinic informați. Fără aceste repere vom rătăci permanent pe un ocean al informației, fără să știm vreodată încotro ne îndreptăm cu adevărat.

Toate aceste schimbări produc modificări majore în societate, iar cei mai vulnerabili sunt cei aflați la extreme: pe de o parte, copiii și tinerii, pe de altă parte, cei în vârstă. Primii nu vor putea beneficia de o formare și de o creștere cu adevărat sănătoasă, ci

vor pendula între o părere sau alta, insistându-se mereu asupra libertății de expresie, însă niciodată pe realitățile importante ale existenței. Ceilalți, vârstnicii, se vor simți tot mai marginalizați, chiar condamnați pentru conservatorismul și pentru dorința lor de a păstra tradițiile așa cum le-au fost transmise de părinți și bunici. Dincolo de toate acestea, legăturile dintre oameni se vor pierde încetul cu încetul, creându-se impresia că viața se desfășoară pe rețelele de socializare și nicidecum în mijlocul cetății. Educația clasică este considerată a fi plină de clișee ce trebuie numaidecât eliminate și înlocuite cu informații la zi, mult mai potrivite cu cerințele vremurilor. Paradoxal, olimpicii noștri și profesorii lor dedicați continuă să urmeze regula muncii susținute și a disciplinei, a respectului, a onestității și a modestiei, fără ca prin aceasta să se știrbească în vreun fel efortul lor științific. Libertatea mult invocată se câștigă, se asumă, devine a noastră cu adevărat numai în măsura în care înțelegem că rolul ei este acela de a uni oamenii, nu de a-i separa sau, cu atât mai mult, de a-i determina să renunțe la propria lor identitate și conștiință.

Nu doar copiii și bătrânii ne sunt afectați, ci întreaga comunitate. Asistăm de ani buni la o adevărată luptă a duhului acestui veac împotriva Bisericii. Totul este pus sub semnul întrebării, totul este relativizat. Ne sunt criticați duhovnicii și ierarhii, preoții sunt marginalizați, iar cuvântul lor nu mai are greutatea duhovnicească pe care o avea cândva. Sunt vremuri dificile pentru Biserică, însă nu de nedepășit. Câtă vreme vom rămâne tari în credință, apropiați de Sfânta Liturghie

și de slujitorii săi, de duhovnici și de sfintele mănăstiri, va exista mereu speranță. Roata istoriei ne cheamă astăzi să fim mărturisitori asemenea părinților din primele veacuri, asemenea celor care au avut curajul să se opună prin cuvânt și faptă dictaturilor de tot felul. Astăzi, icoana Învierii și a Crucii mărturisitoare ne sunt mai apropiate decât oricând.

Nu putem să tăcem nici în fața războiului de la granițele țării, nici față de cel ce riscă să înceapă în Orientul Mijlociu. Creștinii de pretutindeni sunt chemați să se roage pentru pace, însă câți, oare, se roagă nu doar pentru pacea armelor, ci și pentru răbdare și tărie pentru a birui în războiul duhovnicesc? Dacă ne amăgim că toate cauzele ce au dus la aceste conflicte sunt doar de natură economică, politică sau strategică, ne înșelăm amarnic. În spatele acestora se duce o bătălie de veacuri, o luptă în care cel atacat este sufletul omului și curăția lui. Adevărații dușmani sunt patimile și necredința, ura și egoismul, dorința nestăvilită de putere și părerea că nimic nu poate rezista în fața banilor și armelor. În fața acestora nu putem rezista decât cu rugăciune și nevoință, păstrând neștirbită unitatea de credință și dragostea frățească dintre noi.

Iubiți frați în Hristos Domnul,

reștinismul este prin excelență religia iubirii; iubirea este coloana sa vertebrală. Religia aceasta a proclamat principiul iubirii omului în lipsurile lui, identificarea noastră cu cel flămând, cu cel sărac și cu cel bolnav. În acest context, anul 2024 a fost proclamat de către Sfântul Sinod

al Bisericii Ortodoxe Române ca *Anul omagial al pastorației și îngrijirii bolnavilor*, precum și ca *Anul comemorativ al Sfinților Tămăduitori fără de arginți*. „Creștinismul, spunea reputatul profesor Teodor M. Popescu, a întins, prin iubire, sfera noțiunii de om la toți oamenii; el a descoperit pe aproapele în parabola Samarineanului milostiv, care face milă cu străinul, cu dușmanul său; iar Biserica a îmblânzit pe oameni, a schimbat raporturile dintre ei, a micșorat distanțele sociale, a potolit patimile omenești, a apropiat pe om de om, a pus pe om în serviciul omului.” În aceasta stă taina biruinței pe care a câștigat-o creștinismul în lume, umbrind toate religiile și concepțiile filozofice ale lumii vechi. Biserica a dat asistenței sociale o organizare rodnică și binefăcătoare. Instituțiile caritabile de asistență socială nu au fost cunoscute de lumea veche. Numai sub imperiul milei creștine apar spitalele pentru îngrijirea bolnavilor, casele pentru creșterea copiilor părăsiți sau a orfanilor, azilele pentru săraci și bătrâni. Îngrijirea bolnavilor, indiferent de credința, neamul, poziția sau rolul lor social, în case destinate exclusiv acestui scop umanitar, este o foarte importantă formă a filantropiei, pe care lumea a învățat-o de la Biserică.

Astăzi soluționarea problemelor complexe de asistență socială necesită prezența specialistului care cunoaște modul în care trebuie făcute investigațiile și diagnosticările sociale și care poate stabili forma de ajutor cea mai adecvată. Înființarea unei secții de Teologie - Asistență socială în cadrul Facultăților de Teologie, pentru pregătirea la nivel superior a specialiștilor în acest domeniu complex și sensibil, deopotrivă vine să

demonstreze încă o dată preocuparea și grija permanentă a Bisericii. Totodată, pentru o mai bună organizare, s-a simțit nevoia unei coordonări a lucrării social-filantropice atât la nivel central bisericesc, dar și la nivel eparhial. În acest context, în anul 2007, la inițiativa Preafericitului Părinte Patriarh Daniel și cu binecuvântarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, a luat ființă Federația Filantropia care reprezintă la ora actuală, probabil, cea mai activă instituție filantropică din țara noastră, acoperind toate palierele activității sociale. Cele 24 de asociații care fac parte din Federația Filantropia, între care și Asociația Letca Nouă a Episcopiei Giurgiului, își desfășoară proiectele în întreg cuprinsul Patriarhiei Române, reușind să ofere servicii de asistență socială tuturor categoriilor defavorizate. În fiecare an, raportul de activitate al Federației reflectă tot mai mult intensă implicare a Bisericii în viața societății românești, încercând să răspundă prompt și eficient la provocările acesteia, evidențiind, totodată, faptul că Biserica este cel mai mare filantrop al țării. Desigur, s-au realizat analize statistice cât se poate de concludente în ceea ce privește activitatea socială a Bisericii, însă aceste evidențe ar trebui să elimine părerile preconceptuate despre așa-zisa neimplicare a Bisericii Ortodoxe Române în problemele oamenilor. Lozincile populiste, mesajele tendențioase, criticile și acuzele fără fond, toate acestea nu fac decât să încerce minimalizarea rolului pe care Biserica îl are în consolidarea societății românești.

Racordarea activității filantropice a Bisericii la cerințele societății contemporane nu presupune renunțarea la

principiile sale fondatoare. Dimpotrivă, astăzi, mai mult ca niciodată, este absolut necesară afirmarea acestora. În cadrul comunității ecleziale nu vorbim doar despre o simplă activitate de într-ajutorare între multe altele, ci despre respectarea unei constante morale, ce pornește de la taina întrupării și în-omenirii și se împlinește în taina îndumnezeirii. Deși aspectele administrative sunt adesea copleșitoare prin multiplele posibilități de ramificare și abordare, în ultimă instanță, acestea se subordonează aspectului teologic, cel al iubirii mântuitoare, transformatoare, de viață dătătoare. Cu riscul de a ne repeta, putem spune că lucrarea de binefacere a Bisericii nu este doar o acțiune socială între multe altele, ci este ACȚIUNEA prin excelență, pentru că ea este săvârșită pentru om, însă în numele lui Hristos Iisus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului. Obiectivele sale pot fi doar parțial cuantificate, câtă vreme creșterea, sporirea duhovnicească nu pot fi niciodată cuprinse în limitele statisticii. Cifrele au puterea de a aduce claritate mai ales acolo unde mintea și conștiința omului nu doresc să treacă de barierele firii. Paradoxal, tocmai aceste cifre sunt cele care pun în evidență dimensiunea cu totul altă a lucrării filantropice a Bisericii: fiind în lume și lucrând cu cele ale lumii, Biserica transformă actul neutru al transferului de beneficii într-o dinamică a mărturisirii și mântuirii. În sânul Bisericii, milostenia, filantropia nu sunt săvârșite în numele omului, ci în numele lui Hristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat, arătând astfel că dincolo de împlinirea materială și de nivelarea discrepanțelor pe care evoluția societății le poate produce în viața oamenilor, există o altă perspectivă,

mereu nouă, în care fiecare persoană în parte și toți, împreună, pot deveni făpturi noi, mărturisitori ai lucrării lui Dumnezeu din lume, înspre ei și dinspre ei în lume, mijlocitori ai iubirii dumnezeiești într-un spațiu social care, invocând iubirea, rămâne tot mai sărăcit de aceasta.

Noi însă nu săvârșim lucrarea social-filantropică pentru că această lucrare este la modă, ci pentru că filantropia socială derivă din filantropia soteriologică, adică din filantropia mântuirii, sublinia Preafericitul Părinte Patriarh Daniel. Noi avem în Sfânta Liturghie istoria filantropiei, a iubirii lui Dumnezeu față de lume. De aceea, din Sfânta Liturghie derivă filantropia socială. Dacă despărțim filantropia socială de filantropia liturgică, contribuim la secularizarea Bisericii din interiorul ei, acest fenomen numit auto-secularizare. Deci este foarte important să punem accent pe filantropia lui Dumnezeu din Liturghie și apoi să o arătăm în filantropia Bisericii în societate, evitând deci, pe de o parte, pietismul fără fapte sociale și, pe de altă parte, secularizarea fără suflet duhovnicesc.³

Dincolo de aceste teoretizări, avem nevoie de exemple concrete. Episcopia Giurgiului, pe care, cu Mila lui Dumnezeu, o păstoresc din 2006, reprezintă un spațiu particular, atât prin poziție, cât și prin realitățile sociale. Ne-am aștepta ca regiunea aceasta să fie una a oportunităților economice, un spațiu definit de urbanizare și de dezvoltare economică, având în vedere apropierea de capitala țării. Realitatea este cu totul alta și, din

³ PF. Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, *Continuitate în lucrare, înnoire în viața spirituală și cooperare în misiunea socială*, Cuvânt rostit la finalul slujbei de *Te Deum*, săvârșită în Catedrala Patriarhală, la împlinirea unui deceniu de slujire patriarhală a Preafericirii Sale, sâmbătă, 28 octombrie 2017.

păcate, județul Giurgiu nu se poate mândri ca fiind unul dintre cele mai prospere județe ale țării. Deși paradoxală, situația de incertitudine economică trebuie acceptată ca atare, orientându-ne atenția spre starea de fapt. Majoritatea populației locuiește în mediul rural, având ca principală activitate agricultura. Aceasta, cu foarte puține și inconstante excepții, este una de subzistență, fără perspectiva vreunei dezvoltări pe termen scurt sau mediu. Depopularea satelor se simte tot mai acut, generația tânără migrând către Capitală sau luând drumul străinătății, fără dorința de a se mai întoarce. În urmă, rămân bunicii și părinții ce continuă să se îngrijească pentru siguranța zilei de mâine, refuzând să mai spere că situația s-ar putea îmbunătăți. Poate că această descriere poate părea exagerată, însă aceasta este realitatea cu care ne confruntăm: sate lipsite de canalizare și apă curentă, fără asistență medicală, cu școli închise pentru simplul fapt că nu mai există copii care să le frecventeze, cu locuitori a căror medie de vârstă depășește cel mai adesea 50 de ani.

Un asemenea fenomen nu poate fi, în situația actuală, nici preîntâmpinat, nici stopat. Singura măsură concretă ce se poate realiza este cea a remedierii urgențelor. De aceea, în cadrul Episcopiei Giurgiului, de peste 15 ani, funcționează Cabinetul Medical „Sf. Ioan Rusul”, unde stavrofora Andreea Dragomir - medic primar ⁴ în medicină de familie, asigură asistență medicală pentru 4273 persoane - clerici și credincioși din cuprinsul eparhiei noastre, dintre care 418 sunt cazuri sociale grave,

4 https://agendamed.ro/p/medicina-de-familie/giurgiu/dragomir-veronica_1519.html și <https://ziarullumina.ro/actualitate-religioasa/stiri/binecuvantarea-unui-cabinet-medical-al-episcopiei-giurgiului-187514.html>

neavând asigurare medicală de sănătate, necesitând o atenție specială și o medicație specifică, precum și un număr de 310 refugiați.

De asemenea, în localitatea Slobozia, din imediata vecinătate a Municipiului Giurgiu, se află Așezământul „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”, ce asigură adăpostul și masa pentru mai multe familii destabilizate. Așezământul are drept scop ocrotirea și reintegrarea în societate a mamelor și copiilor, victime ale violenței în familie. În momentul de față, în acest centru, mame și copii beneficiază de un program foarte bine stabilit, sub atenta supraveghere a unei echipe bine formate a Episcopiei Giurgiului (medic, asistent medical, psiholog, asistent social, jurist, administrator, instructor de educație). De asemenea, centrul urmărește integrarea socială atât a mamelor, cât și a copiilor, prin oferirea de programe de conversie profesională și de școlarizare, în funcție de cerințele economice ale regiunii. Alături de acestea, toate centrele sociale ce aparțin D.G.A.S.P.C.⁵ Giurgiu beneficiază de asistență religioasă din partea unor preoți misionari dedicați, ce încearcă să aducă nu doar un strop de bucurie și de liniște în sufletele celor părăsiți, aflați în nevoie, ci și să contribuie la identificarea unor soluții concrete pentru susținerea acestor persoane. Totodată, în casele protejate aflate în grija aceluiași centru din localitatea Slobozia, beneficiază de asistență medicală și psihologică, hrană, plata utilităților, îmbrăcăminte și medicamente, un număr de 5 mame și 17 copii. Pe lângă toate acestea, în Eparhia Giurgiului se desfășoară o serie de programe

5 <https://www.dgaspcgr.ro/>

social-filantropice care vizează îngrijirea la domiciliu a bătrânilor singuri nedepasabili, a copiilor orfani sau abandonati; asistarea și consilierea persoanelor dependente de droguri, acordarea de ajutoare materiale și financiare pentru familiile sărace, oferirea de masă caldă, zilnic, prin cantinele sociale. În același timp, în baza parteneriatului încheiat între Episcopia Giurgiului și Centrul de Transfuzie Sanguină Giurgiu, sunt organizate constant acțiuni de donare de sânge la care participă preoții și enoriașii, dintr-un profund sentiment de solodaritate cu cei aflați în suferință.

Este important să înțelegem că viața și sănătatea sunt daruri dumnezeiești pe care se cuvine să le păstrăm, atât cât ne este cu putință, și să-i sprijinim pe cei care nu mai au puterea și posibilitatea să continue. În această zi plină de lumină se cuvine să dăm însă slavă lui Dumnezeu pentru toate darurile cu care ne-a binecuvântat în tot acest răstimp. De asemenea, Episcopia Giurgiului a inițiat programul „*Fii bucurie!*”, în cadrul căruia un grup inimos de preoți și credincioși doresc să le fie alături celor uitați și în suferință, mai ales în puținele momente de bucurie pe care viața li le mai poate oferi. Dincolo de sprijinul lor material și spiritual, toți acești oameni au nevoie de prezența mângâietoare și încurajatoare a celorlalți. Singurătatea și uitarea sunt boli ale acestui veac, iar acești oameni, în marea lor majoritate vârstnici, suferă cel mai tare din cauza acestora. De aceea, am socotit de cuviință se oferim fie și câteva clipe în care să simtă că nu sunt și că nu vor fi părăsiți și uitați de către lumea aceasta atât de tulburată.

La ceas de sărbătoare, se cuvinte să le mulțumim tuturor preoților din parohiile Eparhiei pentru frumoasele activități pe care le desfășoară în plan pastoral, cultural, pastoral-misionar și administrativ. Avem nevoie mai mult ca niciodată de preoți vrednici, bine pregătiți, râvnitori, buni chivernisitori ai harului ce li s-a dat prin Taina Hirotoniei. Asemenea, se cuvinte să-i felicităm pe părinții ce se nevoiesc în mănăstirile giurgiuvene și să-i încredințăm de tot sprijinul nostru. Dacă la începutul anilor '90, în Giurgiu nu exista decât o singură mănăstire, la Comana, aflată într-o avansată stare de degradare, astăzi așezămintele monahale ale Eparhiei s-au înmulțit, unele dintre ele fiind ridicate din temelie, iar altele precum Comana, Găiseni sau Schitul Mironești, fiind restaurate și înfrumusețate. Toate desfășoară ample programe sociale și culturale, devenind adevărate repere de trăire duhovnicească și lucrare misionară.

Precuvioși și Precucernici părinți, iubiți credincioși,

atori suntem să ne adâncim neîncetat în taina comuniunii noastre creștinești, în taina împreună viețuirii cu Mântuitorul Hristos, Cel Care se află între noi pururea. Să dorim cu mult dor împărtășirea de Trupul și Sângele lui Hristos Cel Înviat, împărtășire care, începând de aici, din lumea aceasta vremelnică, se va desăvârși atunci când vom păși pragul veșniciei și Îl vom vedea pe Mântuitorul nostru față către față, așa după cum ne rugăm la fiecare Sfântă Liturghie, dar mai ales în aceste zile de Paști: „O, Paștile cele mari și preasfințite, Hristoase! O, înțelepciunea și Cuvântul lui

Dumnezeu și Puterea! Dă-ne nouă să ne împărtășim cu Tine, mai adevărat, în ziua cea neînserată a împărăției Tale!” (tropar din Canonul Învierii). Pentru a ne împărtăși de Hristos, ne-am curățit sufletul de păcate, prin rugăciune, post și mai ales prin Taina Sfintei Spovedanii. Pentru Hristos ne-am lepădat de cele ale lumii și am năzuit la roadele cele bogate ale Împărăției. Să nu uităm de toate acestea la ceas de bucurie sfântă, pentru că nevoițele noastre reprezintă urzeala veșmântului luminat pe care-l purtăm astăzi. Ele sunt firele nevăzute ce întăresc haina nestrucăciunii și tot ele sunt cele care îi dau trăinicie, pentru a îmbrăca pe omul curățat de patimi.

Vă doresc să prăznuiți Sărbătoarea Învierii Domnului cu pace, sănătate și alese bucurii duhovnicești, după datina străbună. Împărtășindu-vă gândurile noastre cele bune, Îl rugăm pe Mântuitorul Iisus Hristos, Domnul Vieții, să vă dăruiască toate cele de folos, bucurându-vă de aceste sărbători întru mulți și binecuvântați ani!

Hristos a Înviat!

Al vostru, de tot binele doritor și către Domnul rugător,

† AMBROZIE

A handwritten signature in black ink that reads "f Ambrosie". The signature is written in a cursive, flowing style.

EPISCOPUL GIURGIULUI